

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

FINIT - INFINIT

Se zice că în perioada construcției *Coloanei Infinitului*, a lui Constantin Brâncuși, s-a discutat cel mai mult despre ideea de infinit. Cu această ocazie, s-a discutat mult și în mediile mai puțin educate în ale artei, mai ales cele din zona unde este amplasat monumentul, unde cetățenii asistau la creșterea unui mit, dar și în rândurile muncitorilor care au participat la ridicarea acestei minuni arhitectonice. Aceștia comentau adesea: „bărbosului ăstuia îi este simplu să spună cât mai înaltă, cât mai înaltă... dar nouă ne este cu atât mai greu”. Vechea dispută dintre idee și realizare care a însoțit orice creație!...

Ingineria este „arta finitului”, care de multe ori pune în valoare, prin aproximații finite, măreția unor creații care cochetează cu splendoarea nesfârșitului, ce rămâne doar de domeniul imaginației.

În practica tehnică, lucrul cu noțiunea de infinit ne face, uneori, să depășim limitele bunului simț. Astfel, este greu de înțeles cum niște soldați, care bat pasul de defilare pe un pod, pot dărâma uriașa construcție dacă se ajunge la fenomenul de rezonanță. Știința a demonstrat că este posibil, ajungându-se la o forță, teoretic infinită, practic foarte mare, prin egalarea cu zero a unei entități de la numitorul unei fracții. În domeniul electric, în care îmi desfășor activitatea științifică, este unanim cunoscut că fenomenele din înalta tensiune și din înalta frecvență scapă de asemenea bunului simț tehnic. Poți fi electrocutat de la distanță, fără a atinge obiectul aflat sub tensiune, iar undele de înaltă frecvență, care apar tot în urma unui fenomen de rezonanță, trec prin orice, în ciuda unei gândiri convenționale.

În domeniile umaniste sunt o serie de exemple unde infinitul ne oferă o serie de explicații a unor fenomene, altfel greu de înțeles.

Sunt cunoscute afirmațiile unor învățați celebri precum „cunoașterea este infinită” sau „cu cât știu mai mult înțeleg că nu știu nimic”, care nu sunt doar mofturile unor genii, ci reprezintă un mare adevăr, explicat tot făcând apel la ideea de infinit.

Nesfârșitul cunoașterii este legat de infinitatea timpului și a spațiului, pentru că acestea sunt entitățile supuse efortului de cunoaștere. Toate cuceririle științifice ale omului, și nu au fost puțin, nu fac altceva decât să scadă o entitate finită dintr-una infinită, deci ceea ce rămâne este tot infinită. Acest infinit necunoscut, care va rămâne veșnic infinit, reprezintă suportul filozofic al divinității, oricum s-ar numi ea în multiplele forme de religie. În cazul nostru, în creștinism, Dumnezeu rămâne, deci, stăpânul infinitului, fără ca cineva să fie nevoit să nege cumva cuceririle științei moderne. Este un rezultat al interpretării matematice a infinitului.

Un domeniu în care infinitul este la el acasă este cel al iubirii. O afirmație filozofică spune că a iubi mai multe entități nu scade cu nimic iubirea pentru fiecare dintre acestea. Păi, o asemenea afirmație nu poate fi adevărată decât în cazul acceptării infinității sentimentului respectiv.

Și pentru a nu bănuî că acest pelerinaj pe tărâmul infinitului scapă corectitudinii gândirii, trebuie amintit că și logica, știința gândirii corecte, a evoluat, incluzând ideea de infinit, prin apariția logicii fuzzy. Aceasta presupune existența unei infinități de valori logice de adevăr. Cum populația umană este finită, rezultă nu numai că fiecare individ are adevărul său, dar poate avea chiar o infinitate de adevăruri proprii.

Nu-i așa că vom avea un viitor interesant?... A început de pe acum să se manifeste!...

Ioan GANEA-CHRISTU

- 19 NOIEMBRIE - ZIUA CERCETĂTORULUI ȘI PROIECTANTULUI DIN ROMÂNIA

Probabil că au mai rămas câteva zile în calendar care mai pot fi dedicate cui vrem sau cui nu vrem. Cu siguranță că în această zi de 19 noiembrie s-au născut multe personalități care ar fi meritat să fie sărbătorite sau măcar amintite.

Nu sunt un susținător al horoscoapelor, zodiacelor cu ascendențe, al cifrelor zilelor sau nebănuitor de multe corespondențe cu animale, plante, planete și alte *astrologisme*.

Oricine poate găsi astăzi, „pe surse”, că pe 19 noiembrie, printre alte personalități ca savantul și scriitorul rus Mihail Lomonosov, inginerul francez Ferdinand, Viconte de Lesseps (care a proiectat canalul de Suez), politiciană indiană Indira Gandhi, designerul de modă Calvin Klein, actrițele americane Meg Ryan și Jodie Foster etc., s-au născut și în România scriitoarea Monica Lovinescu, președintele Emil Constantinescu, actorul Ioan Fiscuteanu și savantul biochimist George Emil Palade, primul român laureat al Premiului Nobel în 1974 (105 ani de la naștere).

Născut la Iași, la 19 noiembrie 1912, într-o familie de profesori, George Emil Palade a fost un om de știință american, de origine română, specialist în domeniul biologiei celulare, după ce a absolvit Facultatea de Medicină la București în 1940. În perioada 1942 - 1945, medicul a servit în Corpul Medical al Armatei Române, iar în 1946 s-a căsătorit cu Irina Malaxa, fiica industriașului Nicolae Malaxa, cu care a plecat în Statele Unite ale Americii, fiind angajat pe post de cercetător la New York University, unde și-a întâlnit mentorul, pe omul de știință dr. Albert Claude.

În 1974 Palade a primit Premiul Nobel pentru Fiziologie și Medicină, pe care l-a împărțit cu Albert Claude și Christian de Duve.

În 1975 a fost ales membru de onoare al Academiei Române, iar în 1989 și Membru de Onoare al American Romanian Academy of Arts and Sciences (ARA) la Universitatea din California. La 12 martie 1986, Ronald Reagan, președintele S.U.A., l-a premiat pe dr. George Emil Palade cu National Medal of Science - în științele biologice.

În 2008, președintele României l-a decorat cu Ordinul Național „Steaua României” în grad de Colan. S-a stins din viață la 8 octombrie 2008, în S.U.A.

Începând cu 1994, în fiecare an, la 19 noiembrie, România serbează „Ziua cercetătorului și a proiectantului din România”. Aniversarea a fost decisă prin Hotărârea de Guvern nr. 764/1994, în semn de omagiu față de activitatea savantului.

Patronatul Român din Cercetare și Proiectare - PRCP - a organizat de vreo 10 ani la INMA București câte un simpozion dedicat acestui important sector de activitate. Există și o arhivă cu filmele manifestărilor organizate la sediul INMA.

Spun acestea fără să anticipez denumirile din nomenclatorul de meserii care este normal să fie în continuă adaptare.

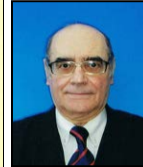
Chiar acum suntem puțin rămași în urmă, sau s-a considerat că era mai potrivită clasificarea: - cercetătorul - se deduce a fi cel științific, indiferent de grade, incluzând asistentul în cercetare și bineînțeles, partea feminină, deci cercetătoarea sau femeia-cercetător; - proiectantul - se deduce că ar fi actualul inginer de dezvoltare tehnologică, titlatură/definiție care nu se regăsește în DEX.

Ambele categorii au de fapt aceeași diplomă de inginer „asezonată” în multe cazuri cu una de doctor în inginerie și „își desfășoară activitatea în cadrul sistemului național de cercetare-dezvoltare, (...)” (Legea Nr. 319 din 8 iulie 2003 privind Statutul personalului de cercetare-dezvoltare).

Cu siguranță că pe 19 noiembrie s-au mai născut în maternitățile românești câteva sute de copii dintre care câțiva, sper, vor ajunge cercetători sau chiar laureați ai Premiului Nobel.

LA MULȚI ANI, TUTUROR!

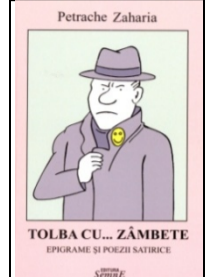
Apariții editoriale recente ale membrilor cercului:

Ovidiu TUȚUIANU

Să-l reconsiderăm pe Nicolae Densușianu

Editura Tempus Dacoromânia ComTerra

Petrarhe ZAHARIA

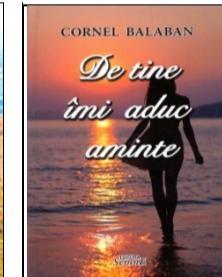
TOLBA CU ... ZÂMBETE

Editura SemnE

Pasiune ... literară

Își dorea, demult, amor
Cu un mare scriitor;
După căutări, eșecuri,
L-a găsit! Scria doar cecuri.

Cornel BALABAN

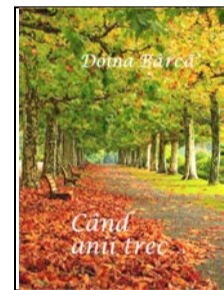

O LUME NEUITATĂ

Editura SemnE

De tine îmi aduc aminte

Editura SemnE

Doina BĂRCĂ

Când anii trec

Editura LAURENT

Florin GRIGORIU

DESPRE MINE

Am fost născut regalist
Și-apoi m-au făcut pionier.
Și, Doamne, eram optimist,
Dar asta până mai ieri...

Apoi am fost utemist
Bogat în ședințe, plăceri -
Și, Doamne, eram optimist,
Dar asta până mai ieri...

Și-apoi am fost ales comunist,
Cu fapta, după gând și puteri -
Și, Doamne, eram optimist,
Dar asta până mai ieri.

Și-apoi? Ce sunt? Mai exist?
Duc alte sărace poveri.
Și, Doamne, par optimist...
Aburul zilei de ieri.

Și totuși... Să fiu realist;
E-o lume cu boi și boieri -
Și, Doamne, să fiu optimist...
Dar unde-i copilul de ieri?

Rodica ROMICRI

Hora Unirii, dragi români

Hora Unirii o doresc
să fie șlagăr românesc...
Doinele-s dulci, dar foarte triste
iar ochii ni-i țin în batiste...

Hora Unirii o doresc
să ne danseze peste rele
și resemnările-n belele...
să fie șlagăr românesc...

Doinele-s dulci, dar foarte triste
și-n jale sunt baletiste,
ne desfrunzesc energii optimiste
iar ochii ni-i țin în batiste...

Hora Unirii o doresc ...

Min DRĂGHICI

ODĂ

Pe o margine de drum
Creștea miraculosul prun,
În adierea vântului,
Întregul prun se clătina.

Era către sfârșitul verii
Și creanga verde se temea
De viitorul vânt al serii.

În legănatul vântului
O creangă mică semăna
Cu degetele de la mână.
Cu frică, pare-a mă chema.

- Hai! Fii milos, oprește-te
și vino!
Și ia-mi din greu, dar,
Cea mai dulce prună.

Și de crengile s-ar frânge
Stând pe pământ
Întregul rămuriș
va plânge!

Și pentru tot îți multumesc!
Lăsându-mi vârful către cer
Și alte prune
Or să-nvețe
Să ia culoarea nopților
Din roua dimineților
Și din rotundul stelei
Ce către zorii zilei trece.

Am vrut,
Frumoasă toamnă,
Să scriu
O odă pentru prunul tău
Ce își crește prunele
În vârf de munte,
Atenție - oriunde
Și într-o curte
Și pe o margine de drum.

Nicu DOFTOREANU

TANGOUL SIMȚURILOR

Motto:
Fă-o bine și nu te uita cu cine
Filozofie glumeață de... cafeana

Simțurile adormite fac ravagii de-s stărnite!
Este greu să le stărnești, dar mai greu să le stărpești!
Nu poți să le mai oprești, chiar dacă le-ai spus...povești.
Simțurile prevenite fac ravagii nestăpnite!
Dar istoria ne învață că al mai al dracu' simț...
Ce rămâne veșnic prinț
Este cel ce dă culoare vieții tale viitoare.
Este simțul ce te-nalță drept în ceruri când te-nhață,
Este simțul datoriei...cel ce dă alt sens mândriei!
Cu toții ne dorim victoria, dar...simțim la fel **ISTORIA!?**
E lumină din lumină, simțul care îți dă tihnă
E cel care e iubit....când te face fericit!
Dar este și simț perfid....ce-ți ia tot ca individ
și te face...troglodit
Căci din toate câte sunt, lăsate cu legământ
Cinci la număr, pe cuvânt,
Unul singur de te lasă...
Dai și masă, dai și casă...
Însă cel, ce de departe, lumea-n două ți-o desparte,
Este cel care dă tonul... Simțul ce are butonul
Fiindcă el când iese-n față, se cheamă că ai... prestanță!
Dar de pierzi gustul de viață, totu-n jurul tău... îngheață
Asta-nseamnă:

SIMȚUL MINTE!

Adio și n-am cuvinte!

Maria
NICULESCU

**Cronica volumului de poezii
LABIRINTUL IUBIRII,
de Claudia Bota,
apărut la Editura INSPIRESCU, Satu Mare, 2017**

Cronica a fost prezentată cu ocazia lansării cărții, la Cercul „Literar ing”, Sala AGIR, 18.09.2017

Claudia Bota este o minunată și plăcută surpriză, fapt pentru care îi mulțumesc că a apărut în viața mea. Claudia este ca o binecuvântare, una dintre acele binecuvântări arare pe care Dumnezeu ni le trimite adeseori a ne fi vecine sufletului, spre a ne împiedica să uităm faptul că, fără de iubire, pustiul ar fi băntuit planeta noastră albastră, sufletul nostru îndrăgostit de viață. În iubire, totul se schimbă, toate devin însemnate: dintr-un nimic se naște un colos – spunea Tudor Arghezi.

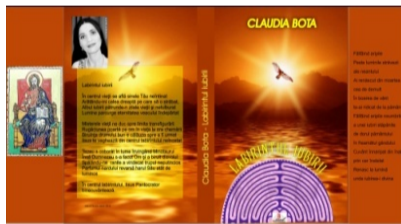
Eu numesc prietenia iubire neînăripată, iubirea este o prietenie înflăcărată, este poate pentru unii, un sentiment mai greu de înțeles, dar aceia nu sunt înflăcărați, rugul rubiniu pălpâie spre stingere, spre răcire. Iubirea este precum Calea ce duce spre un nou labirint, îl cauți, îl găsești, dar sa ieși din el...va fi foarte greu. Claudia a găsit această Cale, a pășit spre ea, a pătruns în inima labirintului pavat cu dale chihlimbarii mângâiate de auriul razelor de soare, a cunoscut lumea de basm unde Florile Iubirii își au sălașul și nu a mai ieșit! Dar nici nu și-a dorit acest lucru! În acest labirint ea se regăsește ca fiind o Zeie, iar ambientul acesta înobilat cu sentimentul cel mai pur, cel mai frumos, o împlinește.

Iubirea, acest sentiment pasiune se plătește cu jertfă, niciodată omul n-ar fi putut, de unul singur, să înțeleagă iubirea infinită pe care o nutrește Dumnezeu față de această binecuvântată făptură, omul, care constituie și coroana întregii creații. Deoarece iubirea adevărată nu este cu puțință să se exprime doar prin cuvinte emoționante, ci și prin fapte care dovedesc autenticitatea cuvântului, și ucenicul iubirii, Sfântul Ioan Teologul, în puține cuvinte rezumă „explozia” de iubire a lui Dumnezeu: „Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Unul-Născut L-a dat, pentru ca tot cel ce crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3: 16). Adică: Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea oamenilor, care trăia în păcat, încât L-a dat morții pe unicul Său Fiul, pentru a nu se pierde tot omul cu moartea cea veșnică, ci aceia care cred într-Însul să aibă viață veșnică. Cerința lui Dumnezeu este să devenim la fel ca Fiul Lui Preaiubit dar pentru a atinge acest nivel necuprins de înalt nu ne cere niciodată să facem ceva ce nu putem face ci doar să acceptăm fără cârtire tot ce a făcut El pentru noi. Claudia a înțeles acest lucru, iar iubirea sa este imensă, a mai înțeles că „Iubirea este singurul lucru care poate fi împărțit la infinit fără să se micșoreze, ci dimpotrivă, cu cât dăruiești mai multă, cu atât mai multă vei primi!”

Felicitări, scumpă și aleasă prietenă!

MI-I SORĂ PACEA SFÂNTĂ - Acrostih

Credința, doar credința mă-ndrumă pe-a mea Cale,
Luându-mă de mână, mă ridicând din vale,
Amurguri, nori, taifune în suflet de-or pătrunde,
Ușor, ușor le-o pierde-n involburate unde,
Din zori și până-n seară mi-i soră pacea sfântă,
Iubirea-mi stă alături și inima-mi încântă,
Albastrul îmi surâde, mă-nvăluie-n albastru,
Brodează-n jur cu-arginturi, din colț rotund, blând astru.
O, Bunul meu, mă-ngădui, iar Calea-mi este lină,
Trăirea mi-i frumoasă și-mi este tare bine,
Aș vrea să știu, iubirea-ți mă-nvăluie-n Lumină!

Editura AGIR a tipărit lucrarea
INGINERI SCRITORII ȘI PUBLICIȘTI
coordonată de
Nicolae VASILE și Ioan GANEA-CHRISTU.

Mulțumim celor care au contribuit cu produsul scriitoricesc literar (pentru cel tehnico-științific există alte publicații) într-o formă neimpusă și cu un conținut care aparține în exclusivitate autorilor.

Mulțumim domnului Florin GRIGORIU pentru strădania de a include cât mai mulți autori în această lucrare, domnului Ovidiu ȚUȚUIANU pentru prefață și doamnei Cornelia Violeta POPESCU pentru corectură.

Mulțumim sponsorului acestei lucrări, domnului Ion POTĂRNICHE, director general al ICPE ACTEL.

Mulțumim domnului Mihai MIHĂIȚĂ, președintele Asociației Generale a Inginerilor din România care găzduiește lunar activitatea cercului „Literar ing” și domnului Ioan GANEA, directorul Editurii AGIR care a făcut posibilă apariția acestei lucrări.

Lansarea oficială: 18 decembrie 2017, Sala AGIR (I.G-C)

Corneliu CRISTESCU

VIAȚA-I VALUL CARE TRECE

Viața-ntreagă pe pământ
E ca marea, 'ntr-un cuvânt,
Viața omului n-o-ntrece,
VIAȚA-i valul care trece!

Când se-apropie finalul,
Valul, când atinge malul,
Poate să-l atingă lin,
Fără mari dureri sau chin.

Dar, se-ntâmplă-n alt final,
Când valul-i zdrobit de mal.
Viața omului-i plăcere,
Dar sfârșeste-n chin, durere.

Și te-ntrebi câteodată,
Viața pentru ce ni-i dată?
Viața omului ce-a fost,
Oare, a avut vreun rost?

Obsedanta întrebare,
Pusă de o-ntrebătoare,
Direct, cu un iz tentant,
Către Marele Savant,

Care-a răspuns cam relativ
Și desigur ... evaziv:
„Din viața mea care a fost,
Am înțeles că are ROST,

Dar nu mai puneți o-ntrebare,
Eu ROSTUL VIEȚII nu știu care-i,
N-am înțeles, vă spun pe față,
Căci am trăit NUMAI O VIAȚĂ!”

Mihaela-
Mariana
CAZIMIROVICI

putere infinită

iar unde se ivea
șansa unei noi
istoviri
știam precis
că mai e timp
de mai mult
de cel puțin încă
una
că încă un gând
e aproape gata să
se nască

Cornelia Violeta
POPESCU

AȘTEPT SĂ VINĂ PLOAIA!

Aștept demult să vină ploaia
Să-nvie iar sonetul ofilit
Să spele ce e rău și n-a murit
Să stingă din fior văpaia

Să curețe și fierul ruginit
În viță iar să răscolească foaia
Pân' ce lumina va orbi odaia
Și fibre se vor țese migălit

Cu fir din aurul cel pur urzit
Și cu iglițe vii strălucitoare
Ce năvădesc la nesfârșit

Prin mâl tăcut care mă doare
Din care nu mai știu cum s-au ivit
Dalbi nuferi ce zâmbesc la Soare!

A apărut
Nr. 1 (34) al
Revistei
CRONOS
în care și
membrii cercului
„Literar ing”
au publicat constant

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactori: Cornelia Violeta POPESCU
Gheorghe INDRE
Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în
Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro

Ioan RAȚIU

RONDELUL ULTIMEI CLIPĂ

Se-apropie ultima clipă
De mine de tine de noi
Vrem totul azi facem în pripă
Cât ieri s-a pierdut între ploii

Ascultă bătaia-n aripă
Întoarce privirea-napoi
Se-apropie ultima clipă
De mine de tine de noi

O toamnă fie numai risipă
Iubirii cu zâmbet apoi
Cum tace pământul și țipă
Când scapă de-atâtea nevoi

Se-apropie ultima clipă

Constantin-
Nicolae
GAVRILESCU

DACĂ VALU-AR POVESTI

Dacă valu-ar povesti
Ce bătut de soartă este,
Viața-ntreagă am citi
Doar a valului poveste.

(fragment din
coperta 4
a revistei
**Ampretele
sufletului**
Nr. 2 /2017)

Ovidiu ȚUȚUIANU
Ne vine tricolorul de departe

Ne vine tricolorul de departe,
Purtat de mândrii daci până la moarte.
Aflați în legiunile romane,
Ei și-au păstrat culorile umane,
Vopsite-n lemn, ceramici, catarama,
Cusute-n ii și fote sau marama:
Căci roșu e a sângelui culoare,
Iar galben este spicul copt la soare,
Și-albastru-i cerul, chiar după amiază,
De unde el, Zamolxe îi veghează.
Iar steagul se păstrează-n continuare,
Atât la Dunăre cât și la Mare.
Justinian, ajuns pe-atunci cu nava
La Literatta și la Recidava,
Când dacii din cetăți îi dau onorul,
Sus pe creneluri flutur-tricolorul.
Ostașii bizantini chiar peste neamuri,
Purtau la sulite frumoase flamuri,
Cu ei, dragonul-lup din lumea dacă,
Și tricolorul – n vânt să se desfacă.
Tudor din Vladimiri ne demonstrează
Că pe al său drapel se asortează
Tot cele trei culori des amintite,
Din depărtate timpuri revenite.
La '48, când s-a pornit revolta,
S-a menținut și steagul, ca și bolta:
Albastrul e simbolul „Libertății”,
Iar galbenul, desigur al „Dreptății”.
Și pentru roșu s-a ales „Frăția”,
Culorilor, în veci și pentru România!

